

Vasadi Péter

ELŐBB, UTÓBB

Előbb szemügyre kellett
vennem a poklot, azután
mehettem be a rémületbe.
Sok idő nem adatott rá.
A vadak szétverte Európában
meneteltünk ide-oda, s ott,
ahol még állt a fal, tövében
elaludtunk.
A pokol gyűlöli a rendet, a
házakat, a teret, a nyugalmat.
Romot akar, vijjogva halottakat
követel. S némaságot. Döngjön
benne bakancstól az út, mozgó
testeken csörömpöljön a vas,
reccsenjen a fa, égjen az erdő,
a kerítés, a gerenda, a vér
száradjon meg az arcon, a ruhán,
az erekben, túrjon föl
búzatáblákat a lánctalp,
rohadjon szét a beszéd, esőben
zsugorodó matrac, seben a kötés,
szemet égesse a pillantása,
legyen mocskos a homlok, a nyak,
a tenyér, a lelkiismereted.
Pusztulás szívja magát a belekbe.
A horpadt has nem tiltakozik.
Rémületre idő nem adatik.
Bevackolódsz a szalmakazalba.
Társak hátától melegedsz.
Ez már alszik. Te kilopózol:
tudni szeretnéd, mi van ebben
a nincsenben.

Éjszaka sincs. Füstölög, ég
körben, ami lenni látszik.
S mikor a csillagos ég alatt,
mint részegség, a semmi betölt,
bent gyöngéden megidéznek. Attól
fogva tudod: nem kell erőlködnöd.
Se bizonygatnod. Se sietned.
Aki van, lassú s örök.

(Kortárs, 2003/12.)

VASADI PÉTER 1926-BAN SZÜLETETT ÚJPESTEN. VERSET, PRÓZÁT ÉS ESSZÉT ÍR.
JÓZSEF ATTILA-DÍJAS.